

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Turkové a soudců JUDr. Dagmar Nygrínové a JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobce: **Občanské sdružení LÍPA 2000**, se sídlem Gregorova 127/12, Písek, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihočeského kraje**, se sídlem U Zimního stadionu 1952/2, České Budějovice, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 30. 6. 2008, č. j. 10 Ca 21/2008 - 43,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Usnesením ze dne 30. 6. 2008, č. j. 10 Ca 21/2008 - 43, Krajský soud v Českých Budějovicích pro nezaplacení soudního poplatku zastavil řízení o žalobě žalobce proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 2. 2008, č. j. KUJCK/34859/2007/OZZL/Hk/O-134/07, a rozhodl dále, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. Napadeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Písek ze dne 17. 10. 2007, č. j. MUPI/2007/29344/LO, jímž bylo povoleno kácení zeravu západního rostoucího mimo les na pozemku p. č. 1560/6 v katastrálním území Písek.

V odůvodnění krajský soud uvedl, že současně s podáním žaloby vznikla žalobci poplatková povinnost, dne 8. 2. 2008 byl vyzván k zaplacení soudního poplatku. Dne 15. 2. 2008 žalobce požádal o osvobození od soudních poplatků. Soud usnesením ze dne 21. 2. 2008 žalobce od soudního poplatku ve výši 2000 Kč neosvobodil, následně jej znovu vyzval k zaplacení soudního poplatku a poučil o důsledcích nezaplacení. Žalobce výzvu společně s

usnesením o neosvobození převzal dne 25. 2. 2008. Dne 26. 2. 2008 žalobce soudu sdělil, že stanovený soudní poplatek z důvodu nemajetnosti zaplatit nemůže. Toto podání krajský soud předložil Nejvyššímu správnímu soudu jako kasační stížnost proti usnesení o neosvobození od soudních poplatků, kterou Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 26. 5. 2008, č. j. 4 As 18/2008 - 32, zamítl. Krajský soud proto opakovaně žalobce vyzval k zaplacení soudního poplatku a znovu jej poučil o důsledcích nezaplacení. Žalobce poté dne 27. 6. 2008 sdělil, že poplatek za žalobu zaplatit nemůže a opětovně požádal o osvobození od soudních poplatků. Krajský soud konstatoval, že lhůta určená k zaplacení soudního poplatku marně uplynula a žalobce byl na následky nezaplacení soudního poplatku upozorněn, když předtím nebyl osvobozen od soudních poplatků, proto soud podle § 9 odst. 1 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů, řízení zastavil. Doplnil, že opakovanou žádost o osvobození od soudních poplatků nebylo nutné za nezměněné situace znovu posuzovat.

Proti tomuto usnesení podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) včas kasační stížnost, ve které namítal, že napadené usnesení vychází z nicotného, jeho možnostmi a prostředky zjevně nesplnitelného usnesení krajského soudu ze dne 23. 6. 2008, č. j. 10 Ca 21/2008 - 39, kterým jej soud pod pohrůžkou zastavení řízení vyzval, aby v nereálném termínu tří dnů zaplatil soudní poplatek za podanou žalobu, ačkoli věděl, že ke splnění usnesení nemá stěžovatel finanční prostředky. Stěžovatel podotkl, že poplatková povinnost podle zákona o soudních poplatcích není povinností absolutní a stát musí prostřednictvím orgánů soudní moci respektovat podmínky pro osvobození od soudních poplatků stanovené v § 36 odst. 3 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Výzva k zaplacení soudního poplatku s pohrůžkou zastavením řízení je za stavu, kdy nemajetný poplatník nemá pro zaplacení soudního poplatku dostatečné prostředky, zjevným příkladem svévole, procesní absurdity, diskriminace a porušením čl. 6 odst. 1, čl. 14 a čl. 17 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod spolu s čl. 10 Ústavy České republiky. Zmatečnost a nepřezkoumatelnost napadeného usnesení spatřoval stěžovatel v tom, že ačkoliv nepodal kasační stížnost proti usnesení krajského soudu ze dne 21. 2. 2008, č. j. 10 Ca 21/2008 - 18, a ani takovou kasační stížnost podat nemohl, neboť v tomto usnesení je uvedeno, že proti němu není řádný opravný prostředek přípustný, krajský soud předložil podání stěžovatele jako kasační stížnost Nejvyššímu správnímu soudu, který ji rozsudkem ze dne 26. 5. 2008, č. j. 4 As 18/2008 - 32, zamítl. Stěžovatel konstatoval, že se zrušení zmíněného usnesení nedomáhal. Uzavřel, že krajský soud opomenul přednost Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod před zákonem o soudních poplatcích a soudním řádem správním a odepřel stěžovateli spravedlivé projednání jeho záležitosti soudem v přiměřené lhůtě. Stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadené usnesení ze dne 30. 6. 2008 a usnesení krajského soudu ze dne 21. 2. 2008 zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení. Současně se stěžovatel domáhal vyslovení nicotnosti usnesení krajského soudu ze dne 23. 6. 2008, č. j. 10 Ca 21/2008 - 39.

Usnesením ze dne 20. 8. 2008, č. j. 10 Ca 21/2008 - 61, Krajský soud v Českých Budějovicích neosvobodil stěžovatele od zaplacení soudního poplatku ve výši 3000 Kč v řízení o kasační stížnosti proti usnesení téhož soudu ze dne 30. 6. 2008, č. j. 10 Ca 21/2008 - 43. Soud dále stěžovatele usnesením ze dne 20. 8. 2008, č. j. 10 Ca 21/2008 - 64, vyzval k zaplacení soudního poplatku. Na tato usnesení reagoval stěžovatel podáním ze dne 25. 8. 2008.

Usnesením ze dne 2. 9. 2008, č. j. 10 Ca 21/2008 - 69, Krajský soud v Českých Budějovicích řízení o kasační stížnosti stěžovatele proti usnesení téhož soudu ze dne 30. 6. 2008, č. j. 10 Ca 21/2008 - 43, zastavil. Nejvyšší správní soud toto usnesení rozsudkem ze dne 29. 10. 2008, č. j. 4 As 57/2008 - 89, zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení. Současně krajský soud zavázal k tomu, aby spis opětovně předložil k rozhodnutí o kasačních stížnostech vedených pod sp. zn. 4 As 55/2008 a 4 As 56/2008.

Dne 27. 11. 2008 byl spis krajského soudu opětovně předložen Nejvyššímu správnímu soudu k rozhodnutí o kasačních stížnostech.

Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost přípustnou, neboť podle jeho konstantní judikatury *v řízení o kasační stížnosti proti usnesení městského, resp. krajského soudu, o zastavení řízení pro nezaplacení soudního poplatku za předchozí kasační stížnost by trvání na splnění poplatkové povinnosti znamenalo řetězení řešeného problému a ve svém důsledku by popíralo smysl samotného řízení. Tato okolnost proto sama o sobě nemůže bránit projednání věci a vydání meritorního rozhodnutí* (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 4. 2007, č. j. 9 As 3/2007 - 77, www.nssoud.cz).

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené usnesení v souladu s § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil v kasační stížnosti. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu *je-li kasační stížností napadeno usnesení o odmítnutí žaloby, přicházejí pro stěžovatele v úvahu z povahy věci pouze kasační důvody dle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., spočívající v tvrzené nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu. Pod tento důvod spadá také případ, kdy vada řízení před soudem měla nebo mohla mít za následek vydání nezákonného rozhodnutí o odmítnutí návrhu, a dále vada řízení spočívající v tvrzené zmatečnosti řízení před soudem.* (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 4. 2005, č. j. 3 Azs 33/2004 - 98, publikovaný ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod č. 625/2005, www.nssoud.cz). Nejvyšší správní soud proto považoval za důvod podání kasační stížnosti důvod uvedený v § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s.

Kasační stížnost není důvodná.

Podle § 47 písm. c) s. ř. s. soud řízení usnesením zastaví, stanoví-li tak zvláštní zákon.

Podle § 9 odst. 1 zákona o soudních poplatcích, nebyl-li poplatek za řízení splatný podáním návrhu na zahájení řízení, odvolání, dovolání nebo kasační stížnosti zaplacen, soud vyzve poplatníka k jeho zaplacení ve lhůtě, kterou mu určí; po marném uplynutí této lhůty soud řízení zastaví. Podle odst. 3 téhož ustanovení soud poplatníka ve výzvě poučí o tom, že řízení zastaví, jestliže poplatek nebude ve stanovené lhůtě zaplacen.

Krajský soud usnesením ze dne 23. 6. 2008, č. j. 10 Ca 21/2008 - 39, stěžovatele vyzval k zaplacení soudního poplatku a stanovil mu k tomu lhůtu tří dnů. Stěžovatel však

v této lhůtě, ani později soudní poplatek nezaplatil, ačkoliv byl řádně poučen o následcích nezaplacení poplatku. Stěžovatel tedy navzdory poučení nesplnil poplatkovou povinnost, což vedlo krajský soud k vydání rozhodnutí o zastavení řízení.

Pro posouzení zákonnosti napadeného usnesení je ovšem nezbytné přezkoumat podání stěžovatele ze dne 26. 6. 2008, jímž reagoval na výzvu k zaplacení soudního poplatku a žádal o osvobození od soudního poplatku.

Nejvyšší správní soud je toho názoru, že o podané žádosti o osvobození od soudního poplatku musí být rozhodnuto dříve, než soud pro nezaplacení soudního poplatku řízení zastaví. Toto obecné pravidlo však má své výjimky, neboť jeho mechanické uplatňování by mohlo v některých případech vést ke zbytečnému prodlužování řízení opakováním stále stejných žádostí a rozhodnutí o nich. O opakované žádosti o osvobození od soudního poplatku v rámci jednoho řízení je soud povinen rozhodnout jen v případě, že tato žádost obsahuje nové, dříve neuplatněné skutečnosti, zejména došlo-li ke změně poměrů účastníka řízení. Shodně se Nejvyšší správní soud vyslovil např. ve svém rozsudku ze dne 17. 6. 2008, č. j. 4 Ans 5/2008 - 65, www.nssoud.cz.

O takový případ však v projednávané věci nejde. O původní žádosti stěžovatele o osvobození od soudních poplatků krajský soud rozhodl usnesením ze dne 21. 2. 2008, č. j. 10 Ca 21/2008 - 18, tak, že stěžovatel se neosvobozuje od zaplacení soudního poplatku ve výši 2000 Kč. Toto rozhodnutí bylo podrobeno přezkumu Nejvyšším správním soudem, který kasační stížnost zamítl a v odůvodnění stěžovateli podobně jako krajský soud objasnil, proč nesplňuje podmínky pro osvobození od soudních poplatků, stanovené v § 36 odst. 3 s. ř. s.

V podání ze dne 26. 6. 2008 stěžovatel neuplatnil žádný nový důvod pro individuální osvobození od soudních poplatků, pouze zopakoval své dřívější argumenty, na které již odpověděl krajský soud i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 26. 5. 2008, č. j. 4 As 18/2008 - 32, proto nebylo nutné, aby krajský soud o nové žádosti stěžovatele o osvobození od soudních poplatků samostatně rozhodoval.

Namítá-li stěžovatel, že proti usnesení krajského soudu ze dne 21. 2. 2008 kasační stížnost nepodal, Nejvyšší správní soud k tomu odkazuje na ustanovení § 41 odst. 2 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, podle kterého každý úkon posuzuje soud podle jeho obsahu, i když je úkon nesprávně označen. V důsledku chybného poučení v předmětném usnesení ze dne 21. 2. 2008 se stěžovatel nesprávně domníval, že kasační stížnost není přípustná, přesto svým podáním ze dne 26. 2. 2008 toto usnesení zpochybnil. Nejvyšší správní soud ve shodě s krajským soudem považoval toto podání za kasační stížnost. Nejvyšší správní soud přípisem ze dne 5. 3. 2008, č. j. 4 As 18/2008 - 27, stěžovatele informoval, že o této kasační stížnosti proti usnesení krajského soudu ze dne 21. 2. 2008 vede řízení a bude o ní rozhodovat. Proti tomuto postupu se stěžovatel nijak nebránil, proto zmíněnou námitku Nejvyšší správní soud shledává účelovou.

K dalším námitkám stěžovatele Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že o žádosti stěžovatele o osvobození od soudních poplatků již bylo rozhodnuto, toto rozhodnutí

přezkoumal i Nejvyšší správní soud, a důvody pro osvobození stěžovatele od soudních poplatků již nejsou předmětem tohoto řízení. Přesto však Nejvyšší správní soud považuje za vhodné zopakovat argumentaci uvedenou v jeho rozsudku ze dne 26. 5. 2008, č. j. 4 As 18/2008 - 32.

Podle § 36 odst. 3 s. ř. s. účastník, který doloží, že nemá dostatečné prostředky, může být na vlastní žádost usnesením předsedy senátu osvobozen od soudních poplatků. Dospěje-li však soud k závěru, že návrh zjevně nemůže být úspěšný, takovou žádost zamítne. Přiznané osvobození kdykoliv za řízení odejme, popřípadě i se zpětnou účinností, jestliže se do pravomocného skončení řízení ukáže, že poměry účastníka přiznané osvobození neodůvodňují, popřípadě neodůvodňovaly.

Podle konstantní judikatury správních soudů *po občanském sdružení, hodlá-li být aktivně činným, lze požadovat, aby si materiální prostředky na svoji činnost (alespoň v základní a pro samotnou činnost nezbytné míře) zajistilo samo. Rezignuje-li sdružení na jejich zajištění, není možné odpovědnost za nevytvoření těchto prostředků bez dalšího převést na stát prostřednictvím osvobozování od soudních poplatků* (srov. usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 1. 11. 2007, č. j. 62 Ca 40/2007 - 41, publikované ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod č. 1482/2008, případně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 5. 2008, č. j. 4 As 18/2008 - 32, www.nssoud.cz). Z obsahu těchto rozhodnutí Nejvyšší správní soud vychází rovněž v dalším textu.

Nejvyššímu správnímu soudu je z jeho činnosti známo, že stěžovatel je občanským sdružením založeným za účelem ochrany přírody a krajiny. Tuto aktivitu stěžovatel realizuje mimo jiné i účastí ve správních řízeních, v nichž jsou projednávány a řešeny otázky s ochranou přírody a krajiny související, včetně podávání žalob proti správním rozhodnutím, která podle názoru stěžovatele poškozují či narušují životní prostředí v oblasti, kde toto sdružení působí.

Pokud stěžovatel hodlá být coby občanské sdružení (nehledě na konkrétní cíl sdružení) aktivně činným, pak je objektivně ospravedlnitelné po něm požadovat, aby si materiální prostředky pro prosazování svého cíle, a to alespoň v základní a pro samotnou činnost nezbytné míře, zajistil sám. Tuto odpovědnost za tvorbu základních prostředků pro činnost nelze a priori přenášet na stát; žádost o osvobození od soudních poplatků nemůže být tedy důvodná výlučně proto, že stěžovatel coby speciálně zaměřené sdružení vyvíjející činnost k dosažení svého cíle nemá pro takovou činnost žádné materiální prostředky.

Rezignuje-li stěžovatel na jejich zajištění alespoň v základní a pro samotnou činnost nezbytné míře (a nemá tak finanční zajištění ani pro pokrytí jeho činnosti v základním a pro jeho činnost zcela nezbytném rozsahu, čemuž nasvědčuje tvrzení stěžovatele, že nemá žádný majetek vyšší než nepatrné ceny ani žádné zdanitelné příjmy), pak zřejmě vychází z předpokladu, že to bude výlučně stát, který za všech okolností ve všech obdobných případech jednotlivých kroků stěžovatele k dosažení jeho cíle ponese veškeré jeho náklady.

Takový předpoklad však nemůže být legitimní; k jeho legitimitě neposkytuje oporu ani § 36 odst. 3 s. ř. s., nejsou k ní ani jakékoli důvody doktrinální, jež by měly snad souviset s cílem vytyčeným stěžovatelem. Potvrzení takového předpokladu, který se z pohledu jiných osob dovolávajících se soudní ochrany jeví být nerovným a pro stěžovatele nepřiměřeně komfortním, by mohlo být nejvýše výsledkem toliko mechanické aplikace pravidla o nedostatku finančních prostředků coby podmínky pro přiznání osvobození od soudních poplatků. Přiznání takového absolutního práva „za všech okolností bezplatného přístupu k soudu“ pro určité skupiny osob (zde občanských sdružení, jakým je stěžovatel) by nikterak nesouviselo s ochranou konkrétních veřejných subjektivních práv jednotlivců a s uplatňováním práva na jejich soudní ochranu, naopak by ve vztahu k jiným osobám domáhajícím se soudní ochrany mohlo být solidním základem procesní absurdity a diskriminace.

Pro soud by bylo jistě dostatek důvodů nahlížet na celou situaci jinak, pokud by soudní poplatek dosahoval z pohledu obdobných sdružení, jakým je stěžovatel, nepřiměřeně přísné výše, případně pokud by aktuální finanční situace stěžovatele byla způsobena nepředpokládanou či nárazovou potřebou kumulace nezbytných kroků, jež by stěžovatel musel uskutečňovat. Stěžovatelova rezignace na opatření si těch nejzákladnějších prostředků pro svoji činnost však nemůže znamenat, že by povinnost jeho základního materiálního zajištění při prosazování jeho práv měla být automaticky přesouvána na stát.

Nejvyšší správní soud má za to, že je důvodu ponechat na stěžovateli, aby si základní materiální zajištění pro základní výdaje, jež lze při dosahování jím deklarovaného cíle předpokládat, opatřil primárně sám. Absolutní nedostatek finančních prostředků stěžovatele tedy nemůže být v tomto konkrétním případě sám o sobě důvodem pro přiznání osvobození od soudních poplatků.

Zamítnutí žádosti o osvobození od soudních poplatků tu však vzhledem k výše uvedenému nelze vnímat jako ztěžování dosahování či uplatňování uvedeného cíle prostřednictvím ztěžování přístupu k soudu. Stěžovatel si totiž může snadno opatřit částku 3000 Kč potřebnou k zaplacení soudního poplatku, a to např. zvýšením členských příspěvků.

Kasační námitku nedostatku finančních prostředků z důvodu nemajetnosti stěžovatele proto Nejvyšší správní soud neshledal důvodnou.

Z hlediska namítaného porušení práva na přístup soudu či práva na spravedlivý proces Nejvyšší správní soud podotýká, že podle čl. 36 odst. 4 Listiny základních práv a svobod podmínky a podrobnosti práva na soudní a jinou právní ochranu upravuje zákon. Jednou z těchto podmínek je i zaplacení soudního poplatku v případě, kdy je poplatková povinnost dána zákonem.

Zákonný požadavek zaplacení soudního poplatku nemůže být proto považován za porušení práva na přístup k soudu, resp. práva na spravedlivý proces. Obdobně vnímá soudní poplatky rovněž Ústavní soud, který je řadí mezi podmínky realizace práva na soudní ochranu. Ve svém nálezu ze dne 3. 8. 1999, sp. zn. IV. ÚS 162/99, Ústavní soud uvedl, že *úprava poplatkové povinnosti či osvobození od ní provedená zákonem České národní*

radý č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů, představuje jeden ze základních momentů podmiňujících právo na soudní ochranu ve smyslu čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“). Stanovil-li totiž zákon i v tomto směru pevná pravidla umožňující přístup k soudu také splněním v něm obsažených podmínek, potom tyto podmínky musí respektovat nejen ten, kdo se dovolává práva na soudní ochranu, ale také stát prostřednictvím orgánu soudní moci.

Ani námitka porušení práva na přístup k soudu nebyla proto shledána důvodnou.

K námitce procesní absurdity výzvy k zaplacení soudního poplatku v situaci, kdy poplatník nemá na zaplacení soudního poplatku dostatečné finanční prostředky, Nejvyšší správní soud podotýká, že soud je podle § 9 odst. 1 zákona o soudních poplatcích povinen takovou výzvu učinit a současně účastníka podle § 9 odst. 3 téhož zákona poučit o možnosti zastavení řízení coby následku nezaplacení soudního poplatku. Teprve tehdy, nezaplatí-li účastník řízení, jsa řádně poučen, soudní poplatek ve stanovené lhůtě, může soud řízení zastavit. Nutno zdůraznit, že stěžovatel si musel být s ohledem na dřívější rozhodnutí Nejvyššího správního soudu (např. rozsudek ze dne 26. 5. 2008, č. j. 4 As 18/2008 - 32) vědom toho, že podmínky pro osvobození od soudních poplatků nesplňuje, a předmětná výzva jej proto měla vést k tomu, aby si finanční prostředky potřebné pro zaplacení soudního poplatku opatřil a tento zaplatil.

Stěžovatelem zmiňovaná povinnost orgánů moci soudní respektovat zákonem stanovené podmínky pro osvobození účastníka řízení od soudních poplatků nemění nic na tom, že soudy jsou povolány k tomu, aby v každém konkrétním případě posoudily, zda účastník řízení splňuje podmínky § 36 odst. 3 s. ř. s., či nikoliv. Své rozhodnutí pak musí soud náležitě a logicky odůvodnit, což krajský soud učinil.

Nejvyšší správní soud uzavírá, že stěžovatel byl řádně vyzván k zaplacení soudního poplatku a navzdory poučení o možnosti zastavení řízení této výzvě nevyhověl, proto krajský soud postupoval zcela v souladu se zákonem, jestliže řízení o žalobě podle § 9 odst. 1 zákona o soudních poplatcích ve spojení s § 47 písm. c) s. ř. s. zastavil.

Nejvyšší správní soud tedy nezjistil namítanou nezákonnost napadeného rozhodnutí, a proto kasační stížnost proti usnesení Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 30. 6. 2008, č. j. 10 Ca 21/2008 - 43, podle § 110 odst. 1 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

K námitkám stěžovatele proti usnesením krajského soudu, která předcházela kasační stížností napadenému usnesení, se Nejvyšší správní soud nemohl vyjádřit, neboť řízení u krajského soudu bylo pravomocně skončeno usnesením o zastavení řízení. Na okraj Nejvyšší správní soud poznamenává, že kasační stížnost směřující proti usnesení krajského soudu ze dne 21. 2. 2008 by musela být odmítnuta pro opožděnost (navíc toto usnesení již Nejvyšším správním soudem přezkoumáno bylo) a proti usnesení, jímž byl stěžovatel vyzván k zaplacení soudního poplatku není kasační stížnost přípustná.

O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. za použití ustanovení § 120 téhož zákona. Protože úspěšnému žalovanému v tomto řízení

žádné náklady nad rámec plnění běžných povinností nevznikly a stěžovatel v řízení nebyl úspěšný, bylo rozhodnuto tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. prosince 2008

JUDr. Marie Turková
předsedkyně senátu